

PROLOOG

Zo begint het:

Met een meisje dat door het bos rent, haar aderen staan stijf van de adrenaline. Ze ademt uit in korte, regelmatige stoten. Er zit aarde onder haar nagels, modder op haar spijkerbroek, haar trui is bebloed en haar adem ruikt naar braaksel.

Nog even.

Nog even, dan is ze thuis.

Er komen beelden naar boven. Dat ene stoplicht in Main Street. De afgebladderde groene luiken van haar huis. De verweerde bodem van haar vaders vissersboot.

In de verte toetert een auto en met haar handen over haar oren duikt ze weg, het geluid snijdt als een angstschreeuw door haar hoofd. De wereld krimpt, wordt abstract, te kleurrijk, te schel. Als het getoeter wegsterft, komen de bomen langzaam weer in beeld.

Ze telt haar ademhalingen en haar hart komt tot bedaren. Een. Twee. Drie. Dan telt ze haar voetstappen. Vier. Vijf. Zes. Hoeveel nog voor ze wordt gevonden? Zeven. Acht. Negen. Haar botten zijn zwaar, haar voeten vermoeid. Ze heeft een grote afstand afgelegd. Haar schaduw strekt zich voor haar uit, alsof ze erachteraan rent – pak me dan. Tien. Elf. Twaalf. Haar lichaam hapert. Misschien moet ze gaan zitten. Dertien. Veertien. Vijftien. Ze dwingt zichzelf door te rennen. Achter de grijze wolken rijst de zon. Het ruikt naar dennen en hars. Water en mos. Naar het leven zelf.

‘Hé! Is alles in orde?’ Twee wandelaars, een vader en zoon, ko-

men de bocht om. Ze hebben allebei een overvolle rugzak met een opgerolde slaapzak erop, aan de ene hangt een pan, aan de andere bungelen twee ijzeren bekers. Het meisje mindert vaart, komt naderbij.

Zestien. Zeventien. Achttien.

De vader legt een beschermende arm op de borst van zijn zoon, en ze wankelt, gevangen in de wurggreep van hun blik. De ogen van de zoon zijn bruin met flintertjes goud erin, ze doen haar denken aan iemand die ze heeft gekend. Haar geest tuimelt terug in de tijd.

Vertel me, wat zou je doen voor iemand van wie je houdt?

Alles, alles zou ik doen.

De vader schraapt zijn keel. ‘Gaat het wel goed met je?’ Hij bekijkt haar.

Ze stelt zich voor wat hij ziet. Vuil gezicht. Haar met klitten. Knokig lichaam. Bebloede trui. Vermalen door de wereld en weer uitgespuugd, zo ziet ze eruit.

De zoon trekt met zijn neus.

‘Nou?’ zegt de vader, nu met meer nadruk. Aarzelend zet hij een stap in haar richting.

Het meisje likt langs haar droge, gebarsten lippen en probeert haar stem onder controle te houden. ‘Wat zegt u?’

‘Gaat het wel goed?’ vraagt de vader opnieuw.

Het meisje knippert met haar ogen. Schudt haar hoofd. Staart voor zich uit. ‘Nee, ik geloof het niet.’

‘Hoe heet je?’

‘Hoe ik heet?’ Wie is ze? Wat is ze geworden? Een vat. Om te dragen. Te bewaren. Te vullen.

‘Je naam, ja.’ De vader spreekt de woorden langzaam uit.

Het meisje aarzelt. Haar naam is ergens in haar blijven steken. In het diepe, diepe duister waar ze hem heeft weggestopt. Om veilig te zijn. Niet meer te weten. Nooit te vergeten. Ze recht haar schouders en diept hem op.

‘Elizabeth,’ zegt ze met een zucht.

Vier lettergrepen die ze in geen eeuwen heeft uitgesproken. Haar naam. Haar échte naam. De naam die haar moeder voor haar heeft uitgekozen omdat ze hem klassiek en koninklijk vond en er alles in hoorde wat ze hoopte en droomde voor haar dochter – een studie, een loopbaan, een gezin, geluk. Ooit heeft het meisje haar naam met trots gedragen, als een kroon. Ooit heeft iemand haar naam terug gefluisterd, met een stem vol liefde.

Een laatste ruk en de hele naam komt bij het meisje naar boven. ‘Ik heet Elizabeth Black. Ik geloof dat ik word vermist.’

HOOFDSTUK 1

Chelsey wordt wakker van haar telefoon.

‘Nee,’ kreunt Noah, haar man. ‘Doe iets, zet ’m uit.’ Het bed kraakt als hij zich van haar afwendt.

Steunend op een elleboog tast Chelsey op het nachtkastje naar haar telefoon. Het is iets na middernacht. Ze zet het geluid uit en tuurt naar het schermpje. ‘Het is mijn werk.’

‘Ik mag hopen dat er iemand dood is,’ mompelt Noah.

Chelsey glimlacht om zijn droge humor. Ze werkt bij de politie, is rechercheur. Het zit er dik in dat er iemand dood is.

‘Calhoun,’ zegt ze, en terwijl ze het licht aandoet en naar de rand van het bed schuift, loopt er een rilling over haar rug. In Coldwell Beach is het voorjaar altijd fris. De zomer ook. Je mag van geluk spreken als het een paar dagen boven de achttien graden is. Dit stuk van de kustlijn van Washington ligt tussen twee rotsformaties en staat bekend om zijn grillige weer. Lewis en Clark beschreven het gebied op hun kaart als onbewoonbaar.

‘Chelsey.’ Het is haar baas, brigadier Abbott. Ze knippert niet meer met haar ogen als hij haar voornaam gebruikt. Het geeft niet dat hij haar mannelijke collega’s aanspreekt met hun achternaam. Het geeft helemaal niets. ‘We kregen een telefoontje. Er is een meisje opgedoken.’ Even blijft het stil. ‘Ze zegt dat ze Elizabeth Black heet.’

Nu knippert Chelsey wel met haar ogen. Ellie Black. Levend en wel? Het is twee jaar geleden. Ze komt met een ruk overeind en zet de telefoon op speaker.

Noah knipt zijn bedlampje aan. Om zijn hals hangt een gouden ketting met twee hangers: het getal eenentwintig, zijn rugnummer in het basketbalteam, en het medaillon van een heilige. Chelsey weet niet meer welke heilige, een of andere spirituele krijger die ten strijde trok tegen het kwaad. ‘Wat?’ Hij gaat rechtop zitten en krabt in zijn baard.

Ze drukt een vinger op haar lippen en vist pen en papier uit het laatje van het nachtkastje terwijl Abbott de gegevens opdreunt. Wandelaars in het Capitol State Forest hebben Ellie Black aangetroffen. Hij geeft haar hun telefoonnummers. Ellie is naar het Legacy Memorial Hospital gebracht, in wat voor toestand is nog onbekend. Chelsey googelt de locatie. Olympia. Vanuit Coldwell twee uur rijden in zuidoostelijke richting. ‘Ik wil dat je naar het ziekenhuis gaat.’

‘Ik ben al onderweg.’ Snel schiet ze in haar spijkerbroek.

‘Ik heb Douglas naar het pad gestuurd waar ze is aangetroffen.’

Er valt een korte, geladen stilte. Douglas. Brigadier Abbotts zoon. Ze kent hem sinds haar kindertijd. Zijn vader en haar vader waren allebei bij de politie. Die van Chelsey was hoger in rang, commissaris. Dougs vader droeg nog een uniform, was nog geen brigadier en nog lang niet Chelseys baas. Doug is een paar jaar ouder dan zij. Hij heeft een paar jaar aangerommeld voor hij in zijn vaders voetsporen trad. Abbott heeft zijn zoon onlangs tot rechercheur bevorderd, Chelseys rang, hoewel zij meer werkervaring heeft. Ze heeft er geen moeite mee. Niet echt. Ze hebben toch weinig met elkaar te maken, zij werkt bij familiezaken, hij bij narcotica.

Ze denkt terug aan een picknick van de politie. Toen ze nog klein waren. Toen Lydia, haar zus, nog leefde. Met een paar andere jongens had Doug haar gepest. Of ze in een sushiboot was aangekomen, vroegen ze. Chelsey was geadopteerd. Ze was volbloed Japans. Haar ouders en haar zus waren blond en bleek. Zelfs nu nog, ruim dertig jaar later, hakt de herinnering er bij haar in. Watermeloen gistend in haar maag. Wolken voor de zon. Stille tranen

onder een eik terwijl het gelach wegsterft. Vanaf dat moment liep ze met gebogen hoofd, haar blik op de grond gericht. Een vriendje lachte haar er ooit om uit, deed haar na. Chelsey is ver gekomen sindsdien, maar als ze terugdenkt aan Doug, aan dat vriendje van toen en aan anderen zoals zij, is het alsof ze armen voelt die haar tegen de grond proberen te houden.

‘Chelsey, ben je daar nog?’

Ze slikt twee keer. ‘Ik ben er.’

‘Als het Ellie Black is, wil ik dat de dader wordt gevonden. Ik wil een aanhouding, en snel ook.’

Het bevel doet Chelsey steigeren, maar ze houdt zich in. ‘Begrepen.’ Met de telefoon in haar hand duwt ze een voor een haar armen in de mouwen van haar shirt.

‘De media gaan hiervan smullen,’ vervolgt hij. ‘Die zitten erbovenop. En ik ook. Zorg dat je geen fouten maakt.’

‘Ik hou je op de hoogte.’

‘Graag.’

Chelsey hangt op, kleedt zich verder aan en bindt haar haar in een strakke, lage staart. Schoenen. Waar zijn haar schoenen?

‘Heb ik het goed gehoord? Is Ellie Black gevonden?’ Noah loopt achter haar aan door het appartement. Het is een leuk huis. Voor een tijdje. De muren zijn wit, het plafond grof gestuct. Bank. Eettafel. Bijna alles is van Noah. Ook twee ingelijste posters van Battlestar Galactica – een met een opgeheven vuist en SAY WE ALL eronder, de andere met het silhouet van een mooie vrouw, een Cylon, en de tekst NEVER FORGET WHO THE ENEMY IS. Chelsey en Noah zijn scifi-fans.

‘Het is nog niet vastgesteld,’ zegt ze.

Het gebeurt niet vaak, maar Chelsey heeft in haar loopbaan een paar keer meegemaakt dat zich iemand meldde die beweerde een vermist kind te zijn, alleen maar in de hoop geld aan de intens verdrietige ouders te ontfutselen. Een paar weken na haar verdwijning hadden Ellies ouders een hypotheek afgesloten om

een beloning van vijftigduizend dollar te kunnen uitloven. Voor dit soort oplichting is het echter te vroeg. Ellie is nog niet lang genoeg weg om fysiek onherkenbaar te kunnen zijn. Twee jaar, twee weken en een dag, om precies te zijn. Chelsey houdt het bij op haar kalender.

‘Jezus, hoe groot is de kans?’ Noah blijft staan bij de haard. Op de schoorsteenmantel staan foto’s: Noah met toga en baret, de dag dat hij zijn bul kreeg voor pedagogiek; hij met zijn familie bij een rodeo – ouders en zes kinderen, allemaal in spijkerbroek en met een cowboyhoed op hun hoofd; Noah en Chelsey voor het provinciehuis waar ze in stilte zijn getrouwd. De laatste is van Chelsey als tiener in camouflagepak met een geweer om haar schouder en een dood hert aan haar voeten – haar eerste. Haar hele middelbareschooltijd had ze door de bossen gedwaald, met hagel geschoten, huiden afgestroopt en geleerd met een kompas haar weg naar huis te vinden.

Chelsey loopt naar de keuken, waar nog de kruidige lucht hangt van de curry die ze gisteren hebben gegeten. Op het kunststof aanrecht staat een kluis. Ze draait aan de schijf; in de kluis liggen haar revolver en holster. Noah wrijft over zijn nek. Ook al is hij opgegroeid op een boerderij waar in het weekend op coyotes werd gejaagd, en ook al is hij getrouwd met een rechercheur, dat er een vuurwapen in huis is geeft hem toch een onbehaaglijk gevoel.

‘Ik neem aan dat we morgen niet op huizenjacht gaan.’ Hij pakt haar sleutels van het aanrecht en houdt ze voor haar op.

Ze pakt ze aan en knijpt haar hand tot een vuist. ‘Sorry.’ Het spijt haar niet heel erg. Ze zijn anderhalf jaar samen, ruim een halfjaar getrouwd, en al die tijd al op zoek naar een huis. Een plek om te settelen. Tot nu toe was er aan elk huis dat ze hadden bezichtigd wel iets wat Chelsey niet beviel.

‘Het geeft niet, ik snap het.’ Maar hij kijkt teleurgesteld. *Trouw je met een smeris, dan krijg je er honderden anderen bij: iedereen die betrokken is bij zijn zaken en al hun familieleden*, zei Chelseys moeder altijd.

‘Ik weet niet wanneer ik het kan inplannen,’ zegt ze.

Hij krabt aan zijn voorhoofd. ‘Het maakt niet uit.’ Weer die blik. Krijgt hij genoeg van dit rituele dansje? Dat Chelsey zich terugtrekt als hij juist verder wil. Toen ze elkaar leerden kennen, ging het al zo. Dat Noah achter Chelsey aan moest.

Het was druk geweest bij Peet’s, die avond twee jaar geleden. Ze was net bevorderd tot rechercheur. De dag daarna raakte Ellie Black vermist. Chelsey werd door allerlei collega’s op de rug geklopt en gefeliciteerd, ze kreeg biertjes aangeboden, die ze afsloeg. Ze was al te lang gebleven. Noah baande zich een weg tussen de mensen door naar de bar en wurmde net zo lang tot hij naast haar stond. *Ik ben Noah*, had hij gezegd. *Net afgestudeerd in pedagogiek. Ik val momenteel in op een middelbare school, maar ben op zoek naar een fulltimebaan.*

Het riep altijd argwaan op bij Chelsey als iemand zo over zichzelf uitweidde.

Ik wil gymles geven, lichamelijke opvoeding, schreeuwde hij boven de herrie uit.

Chelsey gaf Tim, de barman, een seintje dat ze wilde betalen.

Noah drukte een hand tegen zijn borst alsof hij beledigd was. *Ga je weg? Knap je af op gymleraren?*

Nee, ik heb niets tegen gymleraren, zei Chelsey, terwijl ze de cheque tekende. Tim zette een plastic zak met een afhaalmaaltijd voor haar neer op de bar.

Doe de baas de groeten van me, zei hij met een blik op Noah.

Ze bedankte Tim, toen keek ze Noah aan. *Ik moet mijn vader zijn eten brengen*. Haar vader zat midden in een reeks chemokuren, was zo ziek als een hond en chagrijniger dan een ezel. Bijna alles wat hij at smaakte metalig. Alleen hot wings en zoetzure snoepjes kreeg hij naar binnen. Met Noah op de hielen baande ze zich een weg naar buiten.

Mag ik mee? vroeg hij toen ze buiten stonden. Zijn adem vormde wolkjes voor zijn gezicht, het was een koele avond in het voorjaar en hij stak zijn handen diep in zijn zakken.

Ze bleef staan en keek hem strak aan. *Ik voel me geveleid, maar ik ben momenteel niet in de stemming om te daten. Ik heb een drukke baan en mijn vader heeft kanker...* Ze wachtte tot het k-woord zijn uitwerking zou hebben. Noah zou afschrikken.

Maar hij lachte en maakte zich groot. *Laat me meegaan. Ik kan je helpen.*

Zie ik eruit alsof ik hulp nodig heb? zei ze spottend.

Nee, maar dat zijn meestal degenen die het het hardst nodig hebben.

Ze wilde hem niet leuk vinden. *Ben je soms zo'n engerd met een reddende-engel-complex?*

Alleen als ik een mooi meisje tegenkom. Hij grijnsde en een rij witte tanden lichtte op in zijn baard.

Oké. Ze nam hem mee. Hij moest zijn auto achterlaten, zij reed, en zorgde dat haar revolver goed zichtbaar was. Hij floot zachtjes toen hij het huis zag. *Niet gek*, zei hij terwijl hij opkeek naar het zadeldak.

Kom. Ze deed de voordeur open. Haar vader lag op de bank. *Homeland* was op de tv.

Wie ben jij in godsnaam? bracht haar vader piepend uit toen hij Noah zag. Hij had geen haar meer op zijn hoofd, zijn gezicht was ingevallen en hij zag intens bleek. Er stond een zuurstoftank naast hem waarvan de neusbril op een van de roze kussens lag. Wat was haar moeder dol geweest op die bank.

Pap, zei ze vermanend. *Het is de bedoeling dat je dat ding opzet.* Ze leidde de slangetjes om zijn hoofd.

Ik vroeg je wat, bracht hij moeizaam uit.

Dit is Noah. Hij is met me meegekomen.

Haar vader weigerde hem een hand te geven. *Kanker, hè?* zei Noah terwijl hij zijn hand weer liet zakken. *Op de boerderij waar ik ben opgegroeid hadden we een paard dat kanker had. Ze at graag van die CBD-pillen die de veearts voorschreef. Misschien ook iets voor u.*

Vergelijk je me nou met een paard, jongen?

Chelsey greep niet in, maar wachtte af hoe Noah dit zou aanpakken. Of hij zou vragen of ze hem wilde terugbrengen naar de bar. Ze had haar jas aangehouden.

Nee, meneer, antwoordde Noah met een uitgestreken gezicht. Het paard was veel aardiger.

Chelseys vader lachte verrast, hoestte een beetje bloed op en bood Noah een stoel aan.

Chelsey zet de herinnering uit haar hoofd en staart Noah aan. Inmiddels heeft ze de sleutels losjes in haar hand. 'Ik moet ervandoor.'

Hij kust haar vluchtig op de wang. 'Wees voorzichtig.' Dat zegt hij altijd. Een zinloze opmerking. Alsof ze een kogel, een vuist of een auto met een grote dronken vent achter het stuur zou kunnen tegenhouden.

Snel stapt ze in haar schoenen, holt de trap af, de koele nacht in. Ze houdt Noah, die bovenaan de trap is blijven staan en tegen de deurpost leunt, in het vizier terwijl ze in haar auto stapt, de oude Oldsmobile van haar vader. Op de achterraut zit een sticker met vuurvliegjes, een cadeautje van Noah op hun derde date. Tijdens dat etentje had ze een boekje opengedaan over de verantwoordelijkheden die haar werk bij de politie met zich meebracht. Ze had haar hart gelucht.

Daarna hadden ze wat er over was van het eten naar haar vader gebracht, en terwijl die in een roes van pijnstillers onder zeil was geraakt, had Chelsey Noah uitgelaten en was met hem meegelopen naar zijn pick-up. Daar had hij haar gekust. Het was een kalme, diepzwarte nacht. Ze had haar blouse opengeknoopt. Hij had het portier opengedaan. Ze waren ingestapt, hadden zich uitgetkleed en een potje gevreeën.

Het duurde niet lang voor ze verliefd op hem werd.

Chelsey heeft Noah vrijwel alles over zichzelf verteld. Hij weet wie Lydia was, haar overleden zus. Hij weet van de scheiding van

haar ouders. Hij weet dat haar moeder de dag na Chelseys achttiende verjaardag naar Scottsdale is verhuisd. Hij weet dat haar vader dood is, hij was erbij geweest, had naast haar gestaan toen hij aan de kanker bezweek. Noah weet ook dat ze het huis van hem heeft geërfd, een huis vol met ouderwetse meubels en nare herinneringen, in veertig jaar vergaard.

Maar hij weet niet alles.

Als ze achter het stuur zit, zwaait ze nog even naar hem, en probeert haar schuldgevoel en angst weg te slikken. De sluimerende ontzetting. Ze wil hem niet verliezen, maar het lijkt alsof ze hem alleen kan vasthouden door iets anders los te laten. Ze start de motor en rijdt achteruit. Even is Noah gevangen in de lichtbundels van haar koplampen.